

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **J. K.**, zastoupeného společností UNTAX, s.r.o., se sídlem Praha 10, U Továren 256/14, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2013, č. j. 32163/13/5000-24700-711175,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 23. 12. 2013, č. j. 32163/13/5000-24700-711175, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám jeho zástupce - společnosti UNTAX, s.r.o., do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí rozhodnutí žalovaného

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr č. 24/2013 Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správce daně“) ze dne 4. 3. 2013, č. j. 330552/13/3301-04704-707452. Tímto rozhodnutím správce daně vyměřil

žalobci podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále též „rozpočtová pravidla“), odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 150 000 Kč.

[2] Žalobci byla v roce 2010 poskytnuta Ministerstvem kultury dotace na projekt *Kánon filmu* ve výši 150 000 Kč na základě rozhodnutí ze dne 27. 5. 2010, čj. 8215/2010, o poskytnutí neinvestiční dotace v režimu de minimis ze státního rozpočtu ČR na rok 2010 (dále též „rozhodnutí čj. 8215/2010“). V rámci daňové kontroly zahájené dne 13. 3. 2012 (protokol č. j. 77574/12/303984707452), jejíž výsledky jsou obsažené ve zprávě o daňové kontrole č. j. 1343201/13/3301-04704-707452, správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprofinancoval projekt v souladu s rozhodnutím čj. 8215/2010 a podmínkami, které tvoří nedílnou součást tohoto rozhodnutí.

[3] Konkrétně měl za to, že žalobce porušil podmínku č. 1 (celý projekt zrealizovat a profinancovat nejpozději do 31. 12. 2010), čímž došlo k porušení rozpočtové kázně ve výši 79 411 Kč, podmínku č. 2 (dotaci používat hospodárně a efektivně) - porušení ve výši 79 411 Kč, podmínku č. 5 (dodržet účelové určení dotace) - porušení ve výši 79 411 Kč, a podmínku č. 9 (předložit vyúčtování dotace a závěrečnou zprávu o realizaci a výsledcích projektu nejpozději do 15. 2. 2011) - porušení ve výši 150 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu, ve které v podstatě zopakoval odvolací námitky. Namítal, že žalovaný nesprávně klade rovnítko mezi pojem profinancovat a zaplatit. Žalobce projekt řádně zrealizoval a profinancoval v roce 2010. Žalobce veškeré dodávky na realizaci projektu zkonzumoval a jen vyčkával na vyúčtování jednotlivých dodávek a uhrazení vzniklých nákladů. Bylo by přepjatým formalismem požadovat po žalobci při projektu, jehož realizace končila v prosinci 2010, zajistit zaplacení všech nákladů projektu ještě v tomtéž roce. Faktury dodavatelů za služby poskytnuté v měsíci prosinci jsou obvykle zasílány teprve v prvních patnácti dnech následujícího roku. Ministerstvo kultury nikdy nenamítalo nesprávnost postupu žalobce, který tak legitimně očekával, že postupuje správně v souladu se zažitou správní praxí.

[5] Smysl a účel poskytnutí dotace byl beze zbytku naplněn a v tomto ohledu proti žalobci nebyly vzneseny žádné výtky. Bylo by proto absurdní žalobce tímto krutým způsobem trestat na jeho majetku za to, že se zasloužil o kulturní rozvoj v daném regionu.

[6] Práce samotného žalobce na celém projektu v rozsahu 740 hodin v sazbě 250 Kč za hodinu je ekonomicky odůvodněným nákladem na projekt, a proto by i tyto náklady měly být jako náklady na projekt uznány. Přitom je třeba zdůraznit, že tyto náklady nebyly žalobcem hrazeny z dotace. Není podstatné tvrzení žalobce při ústním jednání dne 25. 10. 2012, kdy se zjevně přepočítal (sazba 200 Kč za hodinu), ale to, co uplatnil ve vyúčtování.

[7] Podle rozhodnutí čj. 8215/2010 celková výše dotace ve výši 150 000 Kč může být použita jako maximální podíl 50 % na celkových nákladech. Tedy i v případě, že by argumentace žalovaného byla uplatněna po právu, nemá tato výška vliv na výsledné

vyúčtování, neboť minimálně částka 100 000 Kč osobních nákladů na realizaci projektu musí být podle podrobného rozpočtu jako náklady na projekt uznány.

[8] Žalobce podal vyúčtování dotace k poštovní přepravě již dne 15. 2. 2011, čímž splnil rozhodnutím stanovenou lhůtu. I samotné Ministerstvo kultury považovalo odevzdání vyúčtování za včasné, což je patrné z jeho odpovědi na výzvu správce daně ze dne 28. 6. 2012: „*Vše zasláno v termínu, 15. 2. 2011, MKČR obdrželo dne 16.2.2011.*“

[9] S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce daně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[10] Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Uvedl, že v souladu s podmínkami rozhodnutí čj. 8215/2010 může příjemce dotace uskutečnit hotovostní platby jen v roce poskytnutí dotace, přičemž bezhotovostní platby musí být v tomto roce poukázány z jeho bankovního účtu. Smysl a účel termínu „profinancovat“ je tak naplněn, pouze pokud příjemce dotace provedl v daném roce všechny peněžní transakce týkající se předmětné dotované akce.

[11] Dle § 44a odst. 9 rozpočtových pravidel vykonávají správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále finanční úřady, nikoliv poskytovatel dotace. Není tedy relevantním argumentem, že Ministerstvo kultury nikdy nenamítalo nesprávnost postupu žalobce.

[12] Správce daně v řízení o uložení sankce při porušení rozpočtové kázně pouze zkoumá, zda byly dotační prostředky čerpány v souladu se zákony a rozhodnutím o poskytnutí dotace, přičemž není připuštěno správní uvážení. Pokud tedy příjemce dotace nedostojí některým podmínkám stanoveným rozhodnutím o poskytnutí dotace, je nezbytné takové jednání označit za porušení rozpočtové kázně, neboť pro oprávněné použití dotačních prostředků nestačí pouhé splnění účelu, nýbrž je nutné vyhovět i dalším závazným podmínkám, zejména těm, které byly stanoveny rozhodnutím o poskytnutí dotace. Na dotaci není právní nárok a její poskytnutí ze státního rozpočtu je tudíž dobrou vůlí státu, která již z logiky věci musí být na druhé straně vyvážena striktními podmínkami, jež zavází příjemce takovým způsobem, aby přidělené finanční prostředky byly využity bezesporu racionálně.

[13] Jedním ze stěžejních důvodů, proč správce daně neshledal částku 185 000 Kč prokázaným nákladem na dotovanou akci, je fakt, že žalobce v rámci daňové kontroly nepředložil správci daně doklady (např. výpisy z účtu nebo pokladní doklady), které by prokazovaly úhradu osobních nákladů na základě předmětných dohod uzavřených za účelem zajištění organizace dotované akce, a to ve výši 185 000 Kč v termínu do 31. 12. 2010.

[14] Z podmínky č. 9 rozhodnutí čj. 8215/2010 vyplývá, že poskytovatel dotace stanovil datum 15. 2. 2011 jako závazný termín k fyzickému doručení (*příjemce je povinen předložit*) jím požadované dokumentace, tzn. např. odevzdat předmětné písemnosti na podatelně Ministerstva kultury, příp. faktické doručení prostřednictvím provozovatele poštovních

služeb. Ze spisového materiálu ovšem plyne, že žalobce podal zásilku s příslušnou dokumentací k přepravě až dne 16. 2. 2011, čímž objektivně porušil předmětnou podmínku.

[15] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[16] V replice ze dne 21. 7. 2014 žalobce uvedl, že slovní spojení „*zrealizovat a profinancovat*“ vyhodnotil jako povinnost pořídit a zkonzumovat služby v předmětném fiskálním roce a zajistit na jejich úhradu zdroje (z části vlastní a z části dotační). To se v posuzované věci stalo. To, že platba byla provedena, jak je zcela obvyklé až později, shodou okolností na přelomu roku, nic na podstatě věci nemění.

[17] Žalobce podával po několik let obdobná vyúčtování, ze kterých bylo explicitně patrné, že služby konzumoval těsně před koncem roku a platby za tyto služby realizoval až v roce následujícím. Poskytovatel dotace nikdy námitku proti tomuto způsobu vyúčtování nevznnesl, ačkoli s takovým postupem byl zjevně obeznámen. Ministerstvo kultury náhle změnilo svůj právní názor v této věci teprve poté, co správce daně začal právní názor o nutnosti zaplacení do konce roku při kontrole žalobce prosazovat. To nic nemůže změnit na zažité správní praxi, ze které žalobce legitimně vycházel.

[18] Žalovanému musí být zřejmé, že žalobce sám se sebou žádnou smlouvu platně uzavřít nemohl. Je tedy absurdní, aby žalobce dokládal vlastní náklady smlouvou. I po vyloučení těchto nákladů žalobce splňuje parametry dané rozhodnutím čj. 8215/2010.

[19] Žalovaný nepravdivě tvrdí, že žalobce podal zásilku s příslušnou dokumentací k poštovní přepravě až dne 16. 2. 2011. Z odpovědi Ministerstva kultury na dotaz správce daně i z příslušné obálky vyplývá, že žalobce podal podání k přepravě u České pošty již dne 15. 2. 2011.

V. Posouzení věci soudem

[20] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**. Na základě § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí zrušil bez nařízení jednání.

[21] Správce daně vyměřil žalobci podle § 44a odst. 3 písm. a) a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně.

[22] Dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

[23] Dle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel se neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního

rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, rozumí jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.

[24] Předně považuje zdejší soud za nutné přiblížit rozhodovací praxi soudů ve věcech odvodů za porušení rozpočtové kázně. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že uložení odvodu nemůže být postaveno na ryze formalistickém přístupu a že je třeba zabývat se skutečným stavem věcí a účelem poskytnutých veřejných prostředků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008-45 nebo ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007-68; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Správní soudy též judikovaly, že nikoliv každé porušení podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, představuje neoprávněné použití peněžitých prostředků způsobující povinnost odvodu do veřejného rozpočtu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014-39 nebo ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 122/2014-34). Jaké porušení podmínek poskytnutí dotace představuje neoprávněné použití peněžních prostředků ze státního rozpočtu, je třeba posuzovat vždy individuálně s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem případu, nikoli paušálně.

[25] V případě aplikace § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel je vždy třeba zohlednit menší závažnost porušení stanovených podmínek, zvažovat okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu proporcionality mezi závažností porušení a výší předepsaného odvodu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2014, č. j. 2 As 106/2014-46). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014-40 rozpočtová pravidla přímo neurčují, že částkou, v jaké byla porušena rozpočtová pravidla, je třeba vždy rozumět celou poskytnutou dotací. V mezích § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel je proto na místě učinit úvahu o výši odvodu zabývající se tím, v jaké výši byla porušena rozpočtová kázeň, a zohlednit případnou menší závažnost porušení stanovených podmínek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46).

[26] Krajský soud nevidí důvod se v projednávané věci od citovaných závěrů odchýlit, a proto je nutné vycházet z toho, že nikoli každé porušení povinnosti stanovené v rozhodnutí o poskytnutí dotace představuje neoprávněné použití prostředků odůvodňující uložení odvodu do státního rozpočtu.

[27] V nyní projednávané věci žalobce namítal, že podmínku č. 1 rozhodnutí čj. 8215/2010 neporušil, jelikož v souladu s touto podmínkou celý projekt řádně zrealizoval a profinancoval v roce 2010.

[28] K tomu je potřeba předeslat, že text rozhodnutí čj. 8215/2010 byl tvořen správním orgánem poskytujícím finanční prostředky, a tedy i podmínky, jimiž byl příjemce dotace vázán, formuloval tento správní orgán. Pokud zvolil při stanovení povinností neurčité právní pojmy, které nemají jednoznačnou zákonnou definici, musí následně unést i případné

negativní důsledky, vyplývající z již ustálené zásady dle které nelze neurčitost právního pojmu v dohodě o poskytnutí prostředků klást k tíži příjemci finančních prostředků (k tomu blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007-68).

[29] Pojem „profinancovat“ nemá v běžné řeči ustálený význam ani není v právních předpisech definován. Pokud měl poskytovatel v úmyslu, aby příjemce veškeré náklady skutečně uhradil v daném roce, mohl tuto podmínku formulovat precizněji, např. takto:

[30] *„Příjemce dotace je povinen veškeré náklady projektu uhradit nejpozději do 31. 12. 2010. Úhradou se rozumí platba mezi příjemcem dotace a dodavatelem.“*

[31] Je běžnou podnikatelskou realitou, že podnikatelé si navzájem vystavují faktury s datem splatnosti odlišným od data realizovaného plnění, a to v horizontu týdnu. Ostatně i zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, stanovuje v § 1963 jako základní dobu splatnosti 30 dní. Je tedy otázkou, zda plnění poskytnuté v roce 2010, avšak zaplacené až v roce 2011, lze podřadit pod pojem „profinancovat“, jak jej uvádí podmínka č. 1.

[32] I když správní orgány dospěly k závěru, že podmínky jednoznačně určovaly, že veškeré náklady projektu musely být fakticky zaplacený nejpozději do 31. 12. 2010, a že žalobce tuto povinnost porušil, bylo na místě se zabývat tím, jaká je závažnost předmětného porušení podmínek. A to i s přihlédnutím k jazykové nejednoznačnosti dané podmínky a skutečnosti, že žalobce předmětné faktury v průběhu měsíce ledna skutečně uhradil a že nebylo sporu o tom, že předmětné náklady souvisely s daným projektem, a že tedy naplňovaly účel poskytnuté dotace. Předmětné jednání žalobce vyplynulo ze skutečnosti, že projekt končil v měsíci prosinci roku 2010 a ze zákonitostí podnikatelského prostředí. Nelze tedy bez dalšího považovat celou finanční hodnotu případně vyřazené faktury za částku, v jaké byla porušena rozpočtová pravidla.

[33] Vzhledem k tomu, že se žalovaný nezabýval závažností zjištěných pochybení, zatížil svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[34] Při přezkumu napadeného rozhodnutí krajský soud nemohl přehlédnout rovněž skutečnost, že správce daně dospěl ve zprávě o daňové kontrole č. j. 1343201/13/3301-04704-707452 k závěru, že žalobce porušením podmínky č. 1 porušil rozpočtovou kázeň ve výši 79 411 Kč. Součet částek faktur uhrazených až v roce 2011 však byl pouze 32 133 Kč (faktura č. 5, 7 a 8). Odvod za pozdní profinancování projektu byl tedy více než dvounásobný oproti součtu předmětných pozdních plateb.

[35] Stejně tak nemohl krajský soud přehlédnout, že odůvodnění porušení podmínek č. 1, 2 a 5 a odůvodnění výše jednotlivých odvodů za porušení rozpočtové kázně uvedené ve zprávě o daňové kontrole bylo nepřezkoumatelné. U podmínky č. 1 správce daně rozebíral v podstatě veškeré náklady žalobce, i když nesouvisely s podmínkou profinancování do dne 31. 12. 2010, a naopak u podmínek č. 2 a 5 pouze odkázal na předchozí text a opsal znění dané podmínky. Neodůvodnil, z jakých konkrétních důvodů (u kterých položek, v jaké výši atd.) žalobce nepoužil dotaci hospodárně a efektivně, příp. proč nedodržel účelové určení dotace. Je třeba zdůraznit již výše uvedenou zásadu, že je vždy třeba individuálně posuzovat

s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem případu, zda porušení podmínek poskytnutí dotace představuje neoprávněné použití peněžních prostředků ze státního rozpočtu.

[36] Co se týče osobních nákladů uplatňovaných žalobcem jako náklady na organizaci, soud je toho názoru, že se měl žalovaný, resp. správce daně, blíže zabývat jejich oprávněností.

[37] V podrobném rozpočtu projektu na rok 2010 žalobce uvedl částku 300 000 Kč jako celkový rozpočet projektu a částku 100 000 Kč jako osobní náklady, které nebudou hrazeny z dotace. Následně v podrobném vyúčtování dotace za rok 2010 uvedl náklady na organizaci v rozsahu 740 hodin á 250 Kč. Jako podklad pro prokázání odvedené práce předložil výkaz práce, ze kterého vyplývá, že na projektu odpracoval 740 hodin. Dne 25. 10. 2012 při ústním jednání (protokol č. j. 358615/12/303984707452) uvedl, že projekt realizoval sám s tím, že jej sám dofinancoval z vlastních prostředků, do kterých započítává nejen vlastní finanční prostředky ve výši cca 80 000 Kč, ale taky vlastní práci v rozsahu 740 hodin á 200 Kč, tedy celkem 148 000 Kč.

[38] Z veškerých podkladů projektu je zřejmé, že se žalobce na organizaci a realizaci projektu nemalou měrou podílel. Je však skutečně absurdní, aby si sám se sebou uzavíral smlouvu. Poskytovatel dotace byl od počátku informován, že v nákladech projektu budou i osobní náklady (viz podrobný rozpočet projektu na rok 2010) a takto byla dotace schválena.

[39] Pokud měl tedy správce daně pochybnosti o vynaložení těchto nákladů, měl se tímto zabývat a případně prokazovat, že náklady vynaloženy nebyly, příp. ne v deklarovaném rozsahu. Stejně tak se měl snažit případným dotazem u ústního jednání rozptýlit nejasnosti ohledně uplatňované výše osobních nákladů (250 Kč vs. 200 Kč) s tím, že rozhodné je především předložené vyúčtování. V každém případě jsou tyto částky vyšší, než zmiňovaná částka 100 000 Kč, která byla v rozpočtu uvedena jak osobní náklady, a kterou tak bylo možné následně uplatňovat ve vyúčtování.

[40] Za vrchol formálního postupu považuje zdejší soud závěr správních orgánů, že žalobce porušil rozpočtovou kázeň ve výši 150 000 Kč, tedy ve výši celé poskytnuté dotace, tím, že nepředložil vyúčtování a závěrečnou zprávu v termínu stanoveném v podmínkách.

[41] Podmínka č. 9 rozhodnutí čj. 8215/2010 určovala, že příjemce dotace je povinen předmětnou dokumentaci „předložit“ nejpozději do 15. 2. 2011. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce předmětné dokumenty podal k poštovní přepravě dne 15. 2. 2011 a že poskytovateli dotace byly doručeny následující den, tedy 16. 2. 2011. Z vyjádření poskytovatele dotace je zřejmé, že měl za to, že žalobce stanovený termín splnil (přípis ze dne 28. 6. 2012).

[42] Správce daně u této podmínky zcela popřel materiální stránku věci a vůbec se nezabýval závažností případného pochybení žalobce. Navíc lze mít za to, že žalobce tuto podmínku vůbec neporušil, jelikož sám poskytovatel dotace uvedl, že vše bylo dodáno v termínu s ohledem na to, že žalobce předal předmětnou dokumentaci k poštovní přepravě poslední den lhůty.

[43] K tomu lze odkázat na rozsudek ze dne 28. 1. 2016, č. j. 4 Afs 221/2015-24, ve kterém dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „není na místě, aby každé sebemenší pochybení zvláště administrativního charakteru zakládalo povinnost zaplatit odvod za porušení rozpočtové kázně, nadto ve výši celé poskytnuté dotace.“

[44] Celkově lze tedy uzavřít, že správní orgány nevzaly v úvahu účel rozpočtových pravidel, pominuly materiální stránku věci a zaměřily se pouze na její stránku formální, což nelze hodnotit jako zákonný postup. Napadené rozhodnutí zcela postrádá úvahy o závažnosti jednotlivých porušení podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace.

VI. Závěr a náklady řízení

[45] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Především na něm bude, aby přezkoumatelným způsobem posoudil závažnost jednotlivých porušení podmínek stanovených v rozhodnutí o poskytnutí dotace, zvážil okolnosti konkrétních porušení, a přitom vycházel z principu proporcionality mezi závažností porušení a výší předepsaného odvodu.

[46] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[47] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobce byl v řízení zastoupen obchodní společností, která vykonává daňové poradenství pomocí daňových poradců ve smyslu § 3 odst. 6 zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Odměna daňového poradce a náhrada hotových výdajů byla stanovena v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika) a tři režijní paušály, tedy ve výši 3 x 3 100 Kč, a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. března 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu